

Панонски циклус – Ирена Бодић**ПАНОНИЈА**

Какво је чудо
ако је немир у нама.
У множини путева Господњих
бачени смо под сломљен бок
бразда, у зјап урвинама из којих
тек гриве вире а низ образ пужу
дивље руже, поваљано жито
и сваки корак тежак.

Какво је чудо
ако је немир
у нама?
Ногавица до колена
засуканих газимо по
блату дубоком. Шта се то
са нама дешава када хлеб,
лукац и сланина су Бог
којем се молимо?

Заробих у верси
ово вихорје дивље
исплаканим временом
бременито и костима
рода поземљара, монотono
са колена на колена даље...

У ЧЕКАЊУ

Све буја
цвета и зре
пред оком
намерника али...
као густа
лепљива тежина
сваљује на плећа
рани јад. У чекању,
све чека, велики
сребрни облак
тешком кишаводом
земљицу у блатно
тесто да замеси.

Све буја
цвета и зре
радосни дрхтај
тишине тек је успутан
– цвркулт, зрик, зуј, кркет
зелено – плаву светлину
прожима .
И срце.

Надживеће срце
пустопоља, одолеће,
одолеће.
(Панонија)

ДЕЧАКОВ САН

Залегло је сунце
на теме трава,
на слеме кућа,
на набубрен трбух
даљина. Пева.
Са премного доброте,
тихом драгошћу, мота
у клупко паучине снова.

Златном пругом
хита воз, дечаку – будућих
тајни засипа косу
ројем свитаца, рађа се
Мали принц.

У срцу срце куца
бићно је очима невидљиво
плаче ружа: где ћеш?
(у густу маглу дечијег
играња).
Тамо се зелене поља.
Дан светлуца на крилу голуба.
Лака је и нежна свирка сна.

Чудесан је свет, Панонија.

Златном пругом хита воз.

ПРКОС

Добују крупне,
размакнуте капи кише.

Огроман, црни лептир,
огроман кô лепеза
шаке лепрша.
Засипа таласањем
ваздуха лице, очи.
Трепћем. Жмиркам,
сева муња.
Микрокосмос светлости
на прозору црна крила црта.

Ако пустим лептира
у слободу залупиће
отац ветар шалокаторе и
фијуком размрскати
ноћ у прашину и воду
проричући крај света.

Е, не дам оку да узмакне
пред страшном ковачницом,
запеваћу гласније, раскалашније
и бићу сјајнији вар у своја
четири зида од муње што
жину у земљу зарива.

МОРЕ, ТУЂЕ ЉУДИМА

Пурња прашина
гоњена вриветром
котрља у плавичасте висове и
у час здева на усеке од
запрега коњских, кола.

То пева виола напуштена,
виси са дудова дрвета нежно
потклобучена од зноја.
Ослушкујем, притајеним
дисањем зуј роја мува,
још увек ме жацне мирис
луле и дувана, колевка-мехур
за срце на патрљку песнице
заривене дубоко, дубоко у груди.

Сакупљам расуто иверје
радости и жалости и своја
прва научена слова, читаве
локве, сасушене слане
хрпице које ће се након свега
слити у један једини поток.

ОВО ЈЕ ЗЕМЉА КОЈУ ВОЛИШ

Попут вруће каше
пуши се пуста. Жар-земља
изгара у грозници у
данима врелог лета.

Криллати коњи бескућници
не убивши копитом ни
једног јединог човека
пасу мир. Мир.

На зиду боје бледог
јантара том усахлом
мускулу живота о клин
обешен серсан за два коња,
кô последњи анђео бди.

О ПЕСНИКИЊИ

Ирена Бодић је рођена 8. јуна 1959. године у Тителу. У Зрењанину је завршила основну и средњу школу.

Књижевност и сликарство воли од како зна за себе, а такође и слика и пише поезију од ране младости. Са појавом интернета и друштвених мрежа, осмелила се да своју поетику подели са другима.

Живи у Жабљу, где своје снове претаче у слике и стихове.

